

ชื่อเรื่องเล่า หมอ.....ผมไม่ได้บ้า
ผู้ส่งผลงาน นางสาวกานทิมา คอเลาะ
ที่ทำงาน โรงพยาบาลตากใบ
ที่อยู่ติดต่อได้สะดวก ๑๑๔/๖๓ ม.๔ ถ.ท่าแพรก ต.เจ๊ะเห อ.ตากใบ จ.นราธิวาส
โทรศัพท์มือถือ ๐๘๔-๘๖๐-๑๐๒๕
Email Kareemah_๒๒๙๙@hotmail.com

หมอ.....ผมไม่ได้บ้า

“ การดูแล ผู้ประสบปัญหาทางสุขภาพจิตไม่ว่าจะเป็นปัญหาเล็กหรือปัญหาใหญ่ก็ตาม แต่เราได้ทำสิ่งใด ๆ ที่ก่อให้เกิดผลดีต่อผู้อื่น เราก็น่าพอใจ ดีใจที่ได้เป็นส่วนหนึ่งของการช่วยเหลือ ” เป็นคำนิยามที่อยู่ในใจของดิฉัน ตั้งแต่ดิฉันเข้ามาปฏิบัติหน้าที่ นักวิชาการสาธารณสุข ในกลุ่มงานจิตเวช โรงพยาบาลตากใบ ซึ่งเป็นที่ทำงานแห่งแรกของดิฉัน ”

เช้าวันหนึ่งของการทำงาน ขณะที่ทุกคนในฝ่ายกลุ่มงานจิตเวชและสุขภาพจิตชุมชน กำลังยุ่งๆกับการทำงานตามหน้าที่ของตน ได้มีสายนอกโทรเข้ามา กริ่ง กริ่ง กริ่ง ซึ่ง ดิฉันเป็นคนรับสาย “สวัสดีค่ะ กลุ่มงานสุขภาพจิต และยาเสพติด ค่ะ” คู่สนทนา “ค่ะ ดิฉันเป็น อสม.รับผิดชอบในเขต ตำบลโฆสิต มีเรื่องจะแจ้งว่า มีคนไข้มีอาการทางจิต ตอนนี้ กำลังอาละ ะวาท เออะอะไววายอยู่ในบ้าน คุณหมอช่วยมาประเมินอาการให้หน่อยนะคะ” ดิฉัน “ขอชื่อที่อยู่ของผู้ป่วยด้วยนะคะ ทางทีมจะรีบลงไปเยี่ยม นะคะ แต่ทางเราขอให้พี่ช่วยสังเกตอาการและติดตามคนไข้อย่างใกล้ชิด ก่อนนะคะ” หลังจากวางสาย ดิฉันรีบรายงานให้หัวหน้าทีมงานสุขภาพจิตทราบและพร้อมเตรียมอุปกรณ์ลงติดตามเยี่ยมบ้านจิตเวชฉุกเฉิน ดิฉันพร้อมทีมงานสุขภาพจิตฯก็ลงไปที่พื้นที่ตามที่อยู่ของผู้ป่วยได้แจ้งมา เมื่อไปถึงบ้านของผู้ป่วย ดิฉันเห็นสีหน้าแววตาของบิดามารดา ผู้ป่วย ดูทุกข์ใจมาก และกังวลใจก็ได้เข้าไปพูดคุยกับมารดา “เดะเลาะยาตีเบะน้อฮมาเตะมะะ ” “เดะเลาะมีอาการยังงัย บ้างคะแม่” มะตะดีโตดูวอวมาแลเราะ มาแณนาสีตะลาถู เดะเลาะ โปงตะดีโต โตะแกจะเสาะแร ยาแลหี มารสีมารีมาแลอุมะะ วาสอสาบุห์บอมอฮั่ว ” “แม่ไม่ได้นอนมานอนสองคืนแล้ว ทานข้าวก็ไม่ค่อยได้ เดะเลาะก็มีอาการพูดคนเดียวแล้วก็เดินเดินมาในบ้าน รู้สึกกังวลมากคะหมอ” ทางทีมได้พูดคุยกับ บัญชีของผู้ป่วย เพื่อให้ญาติสบายใจ ดิฉันได้เข้าไปนั่งพูดคุยเกี่ยวกับอาการของโรคและแผนการรักษา ทางญาติของผู้ป่วยจึงตกลงจะทำการรักษา แต่ปัญหา ติดตรงที่ ผู้ป่วยไม่ยอมที่จะรักษา เพราะผู้ ป่วยไม่ยอมรับว่าตนมีอาการและพฤติกรรมแปลกๆ หลังจากทีมงานได้พูดคุยทำความเข้าใจกับญาติเป็นที่เรียบร้อยแล้ว จึงเข้าไปคุยกับผู้ป่วยที่อยู่ในห้องนอนที่ ล็อคประตู ไม่ให้ทีมงานของรพ.เข้าไป ดิฉันอยู่นอกห้อง ได้ตะโกนเรียกผู้ ป่วยไปว่า “เดะเลาะ (ชื่อคนไข้) วันนี้หมอมาเยี่ยมบ้านออกมาคุยกับหมอหน่อยนะค ะ หมอมาตรวจไข้เลือดออก วันนี้หมอมาหลายบ้านแล้ว “เดะเลาะ ช่วยออกมาหน่อยนะค ะ” ดิฉันเรียกชื่อผู้ป่วยหลายครั้ง แต่ผู้ป่วยไม่ยอมมาขึ้นตอม และไม่ยอมออกมาจากห้อง ดิฉันจึงต้องเรียกกำลังเสริมจากเจ้าหน้าที่ทหารในพื้นที่ ให้มาเป็นทีมเจรจาและจำกัดพฤติกรรมผู้ป่วย เพื่อให้ผู้ป่วยได้รับการรักษา

ระหว่างรอเจ้าหน้าที่ทหาร ดิฉันเรียกชื่อผู้ป่วยซ้ำๆ สักพัก ผู้ป่วยเปิดประตูออกมา แสดงสีหน้าเรียบเฉย เดินเข้ามาหาดิฉัน แล้ว มานั่งลงใกล้ๆ ดิฉันรู้สึกกลัวมาก กลัวว่าผู้ป่วยจะทำร้าย เลยถาม ผู้ป่วยว่า “เป็นอย่างไรบ้างคะ เมื่อคืนนอนหลับดีมั๊ยคะ” ผู้ป่วยไม่ตอบ แต่ผู้ป่วยกลับมาถามดิฉันว่า “หมอมาทำอะไร ผมสบายดี หมอไม่ต้องมายุ่ง ผมสบายดี ถ้าผมไม่สบายผมไปหาหมอเอง ” ได้ยินดังนั้น ดิฉันได้ตอบไปว่า “ทีมรพ.ลงมาเยี่ยมชาวบ้านเองค่ะ นี่ก็ไปหลายบ้านแล้วค่ะ แต่วันนี้หมอขอวัดความดันโลหิตหน่อยนะคะ” ผู้ป่วยก็ยอมให้วัดความดันโลหิต เมื่อวัดความดันเสร็จ ดิฉันได้แจ้งกับผู้ป่วยไปว่า “เดะเลาะ เดะเลาะมีความเสี่ยงที่จะเป็นไข้เลือดออกนะ วันนี้หมอขอฉีดวัคซีนป้องกันไข้เลือดออกกับฉีดยา ให้แข็งแรงให้นะ” ทันใดนั้น ผู้ป่วยได้ลุกขึ้นและเดินเข้าไปในห้องนอนและล็อคประตูห้องอีกครั้ง ผ่านไปครึ่งชั่วโมง เจ้าหน้าที่ทหารยังไม่มา ระหว่างนั้นผู้ป่วยได้ลงจากบ้านแล้วเดินไปยังร้านค้า ญาติ ผู้ป่วยได้ไปตาม แล้วถามไปว่า “เนาะซีมานอ กือเละมารีรูเมะนิ” (จะไปไหน กลับมาอยู่ในบ้านมา) ผู้ป่วย ตอบว่า “สาบุเวห์ กูเนาะซีบือลี” (ราคาญไว้วัย กูจะไปซื้อของ) ในขณะนั้นเอง เจ้าหน้าที่ทหารมาถึงพอดี เมื่อทหารลงจากรถเดินเข้ามาหน้าบ้าน เดะเลาะ เดะเลาะเดินเข้าไปทักทายพี่ๆทหาร “สวัสดีครับ มาทำอะไรกันครับ” ทหารเดินเข้ามาโอบไหล่และทักทายผู้ป่วย จากนั้นทหารก็เข้ามาพูดคุยกับทีมงานเพื่อวางแผนการรักษา ในขณะนั้นเองมีพลทหารคนหนึ่ง พูดขึ้นว่า “มึงเป็นอะไรของมึง” ผู้ป่วยตอบว่า “กูเป็นอะไร กูทำผิดอะไรถึงจะมาจับกู ถ้ามึงจะ จับกู มึงถอดเสื้อแล้วมาต่อยกับกูเลยมะ” จำไว้นะ “ถ้ามึงจะจับกู มึงจับตายได้อย่างเดียว” ด้วยน้ำเสียงแข็งกร้าว พลทหารตอบไปว่า “มึงก็เป็นบ้าแบบนี้ไ้” ผู้ป่วยได้ถกเถียงกับเจ้าหน้าที่ทหารสักพัก วิ่งเข้าไปในบ้าน แล้ววิ่งออกทางประตูหลังบ้าน ญาติเห็นจึงตะโกนว่า “เดะเลาะหนีแล้วๆ” ทุกคนที่อยู่ตรงนั้นวิ่งกันตาม ไปจับ ผู้ป่วย ได้กระโดด ลงไปใน คลอง เพราะเนื่องจากหลังบ้านอยู่ติดคลอง ผู้ป่วยว่ายน้ำข้ามคลองแล้ววิ่งเข้าป่า ทหารและญาติ ช่วยกันตามหาจนถึงคลอง เจ้าหน้าที่ ทหารสองคนถอดเสื้อเครื่องแบบทหาร แล้วกระโดดลงคลอง และลอดตัวในคุระบายน้ำ แต่ปรากฏว่า ผู้ป่วยขึ้นบนฝั่งอีกฝั่งหนึ่งแล้วลอดตัวในคุน้ำเล็กๆซึ่งมีโคลนเยอะมากแต่ผู้ป่วยก็ไม่สามารถลอดตัวผ่านคุน้ำนั้นไปได้จากสภาพร่างกายที่อ่อนแรงและล้า และ สุดท้ายผู้ป่วยก็ยอมให้ทหารที่ไล่ตามผู้ป่วยมาอย่างกระชั้นชิดจับตัว ทหารทั้งสองรายนำผู้ป่วยขึ้นบนฝั่ง ทั้งสามคนเลอะไปด้วยโคลนดำเต็มตัว พาผู้ป่วยกลับบ้านอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าเพื่อส่งต่อให้ทีมงานทำการรักษาด้วยการ ฉีดยา ขณะจะฉีดยาให้ ผู้ป่วย พยายามดิ้นไปดั้นมาบอกว่า “จะฉีดยาอะไร ผมไม่ฉีดเดี๋ยวตัวจะแข็ง เหมือนพี่ชาย” เนื่องจากผู้ป่วยมีประสบการณ์เห็นพี่ชายโดนฉีดยาแล้วมีอาการเกร็ง ตัวแข็ง ในตอนนั้นดิฉันจึง ได้บอกผู้ป่วยไป ว่า “ยานี้เป็นยา วิตามินฉีดแล้วจะทำให้ร่างกายแข็งแรง เดะเลาะจะได้แข็งแรงนอนหลับสบาย วันนี้ให้หมอฉีดยานะคะ” ผู้ป่วยจึงยอมให้ฉีด หลังจากฉีดยาผู้ป่วยไปแล้วหนึ่งเข็ม ผู้ป่วยบอกว่า “ทำไมรู้สึกง่วงนอน” และไม่ยอมให้ฉีดเข็มที่สอง ดิฉันจึงต้องให้ญาติช่วยจับจนทำให้ฉีดยาได้สำเร็จ การลงไปฉีดยา จิตเวชให้กับผู้ป่วยในครั้งนี้ ใช้เวลาไปสามชั่วโมงครึ่ง กว่าการจะสำเร็จ หลังจากฉีดยาเสร็จ ญาติได้พาผู้ป่วย มารักษาตัว ต่อที่โรงพยาบาล ตามไปตามคำแนะนำของแพทย์

ผ่านไป สองอาทิตย์ ดิฉัน ได้เจอผู้ป่วยอีกครั้งที่โรงพยาบาล ผู้ป่วยมีอาการดีขึ้นมาก เมื่อ ผู้ป่วยเจอ ดิฉันผู้ป่วยได้เข้ามาให้ สลามทักทายดิฉัน และขอบคุณดิฉันที่ได้ช่วยเหลือเขา ผู้ป่วยบอกว่า “ถ้าไม่ได้หมอไป

ช่วยในวันนั้นชีวิตผมจะเป็นอย่างไรบ้างก็ไม่รู้ ขอขอบคุณมากๆ นะครับ ” เสียงจากผู้ป่วย เหตุการณ์ในครั้งนี้ทำให้ดิฉันอึ้งใจอย่างบอกไม่ถูก ที่ได้มีส่วนช่วยให้ผู้ป่วยมีรอยยิ้ม และคุณภาพชีวิตที่ดียิ่งขึ้น

กลับมาขึ้น ที่เดิม เคยเริ่มต้น
แม่ไร้คน เคียงกาย คล้ายเคยหวัง
ชีวิตคง ต้องอยู่ สู้ลำพัง
สร้างกำลังใจ กายช่วย ด้วยใจเรา
กลับมายัง ทางเดิม เริ่มเดินซ้ำ
เคยหลงคำ หลงทาง อย่างคนเขลา
ประสบการณ์ สะสม บ่มใจเรา
กลับทางเก่า เดินใหม่ อย่าได้รอ
อุปสรรค ทางเก่า เราเคยเห็น
แม้อยากเย็น แคไหน ต้องไม่ท้อ
แม้หนทาง ขวากหนาม มีมารอ
ก็ต้องผ่าน ไปต่อ อย่างมั่นใจ
หนักหน่อยหนา รู้ว่า ยังต้องหนัก
ต้องตั้งหลัก ใจกัน อย่าหวั่นไหว
ไม่ย่อท้อ รอหา กำลังใจ
ไม่หวังมอง หาใคร มาประคอง
กลับมาตาม ทางเดิม ที่เคยคุ้น
ประสบการณ์ เป็นทุน ไม่มัวหมอง
สู้ด้วยใจ เต็มใจ หวังได้ครอง
ตั้งใจมอง จุดหมาย แล้วป่ายป็น

.....ขอบคุณค่ะ.....